

[Arbejdsministeren]

Det er dette særlige ansvar, der får regeringen til at indtage det standpunkt, at grænserne for de to fondes investeringer altid bør udformes, så vi er på den sikre side.

Dertil kommer for LD's vedkommende den særlige omstændighed, at LD er en lukket fond, der gradvis afvikles, efterhånden som de berettigede lønmodtagere får deres konti udbetalt. Det stiller særlige krav til fondenes likviditet, og det må tages i betragtning ved overvejelserne om, hvilke former for kapitalanbringelse der egner sig bedst for denne fond. LD må se i øjnene, at den bliver nødt til også at sælge af sin aktiebeholdning i en ikke så fjern fremtid.

For ATP's vedkommende gælder, at man er meget langt fra at nå de 25 pct. ATP har da heller ikke selv bedt om at få ændret grænsen.

Lad mig endelig gøre opmærksom på, at de to fonde repræsenterer to meget store kapital-koncentrationer. LD er på knap 25 mia. kr., ATP er hastigt på vej mod 80 mia. kr., og den vil vokse kraftigt i de kommende år. Alene af den grund er det uden mening at blive ved med at sammenligne procentgrænserne for de to fonde med grænserne for pensionskasser i øvrigt.

Men først og fremmest er regeringen meget betænkelig ved, at lovgivningsmagten skulle medvirke til at samle så megen indflydelse i blot to fondsbestyrelser. Tilmed er der som bekendt tale om et meget væsentligt personsammenfald.

Regeringen må således afvise det af SF fremsatte forslag.

Nyrup Rasmussen (S):

Hvad angår SF's forslag vedrørende ATP, som jeg skal komme tilbage til, må man sige, at her sejrede fornuften.

Efter at have lyttet til arbejdsministerens indlæg er jeg bange for at måtte konstatere, at det var ikke de mest konsekvente betragtninger, jeg har hørt fra arbejdsministerens mund.

Jeg hørte tre argumenter fra arbejdsministeren for at gå imod SF's forslag.

Det ene argument var, at man er bange for, at ATP og LD lider tab, hvis vi forøger disse to institutioners muligheder for at investere.

Det kan jeg ikke forstå, for det er dog en gammel erfaring også fra forsikringsselskaber, pensionskasser, investeringsforeninger og private virksomheder i øvrigt, at jo større muligheder, man har for at sprede sine investeringer, jo stør-

re mulighed har man for at imødekomme de tre lovfæstede målsætninger, der jo gælder i såvel ATP-loven som i LD-loven, nemlig at sikre opretholdelsen af en betryggende sikkerhed, at sikre opretholdelsen af midlernes realværdi og at opnå den højest mulige forrentning.

De tre mål kan egentlig kun opnås ved, at vi giver de to institutioner så brede investeringsmuligheder som overhovedet muligt, og jeg synes også, vi skal være realøkonomiske i sagen og sige til hinanden: Jo bedre vi kan få dansk erhvervsliv til at udvikle sig, jo større vor evne er til at formidle opsparing i vort land til finansiering af aktive investeringer og fremme af produktionen, jo større købekraft får pensionerne, når de til sin tid skal udbetales.

Et andet argument, jeg hørte ministeren komme ind på, var, at Dyrtdsfonden skal afvikles, og at der derfor skal tages særlige hensyn.

Jeg skylder næsten at sige til ministeren, til Folketinget og til befolkningen, at ganske vist skal vi være langsigtede – det er jeg meget enig i – men vi kan også blive så langsigtede, at vi glemmer, der skal investeres i de nærmeste år.

Afviklingsperioden for Dyrtdsfonden vil efter de gældende oplysninger være ca. 45 år fra nu. Vi regner med, at Dyrtdsfondens sidste medlem når skelsår og alder i år 2035, så vi har ikke noget påtrængende likviditetsproblem foran os. Det argument duer heller ikke.

Dernæst begynder det at blive interessant med de ideologiske standpunkter, for der bliver nævnt to store fonde, som ikke må investere så meget som nogle andre. Den ene er på 25 mia. kr. og den anden er snart på 80 mia. kr., bliver det oplyst.

Hvad er stort, og hvad er småt? Må jeg minde om, at summen af forsikringsselskabet Hafnia og forsikringsselskabet Statsanstalten for Livsforsikring er større end ATP og dermed også markant større end Lønmodtagernes Dyrtdsfond, men for disse to forsikringsselskabers og pensionskassers vedkommende gælder de nuværende 40 pct.s forsikrings- og investeringsregler.

De har nøjagtig de samme hensyn at tage til kommende pensionister; de har nøjagtig det samme interessedelt i at sikre købekraft, sikkerhed, realforrentning. Der er ikke noget fornuftigt argument hverken med hensyn til sikkerheden, købekraften eller forrentningen, som kan